

се показаха на площадката, задъхващи се отъ изкачването на деветтѣхъ хиляди стжпала.

Звездата стоеше на едно мѣсто и блестѣше ярко въ сребристата тъма. Вsrѣдъ нейния спокоенъ и синкавъ блѣсъкъ изглеждаше да се усмихва едно детинско лице.

— Това е звездата на Валаама — рекоха дружно тримата царе и накараха да биятъ камбанитѣ за голѣмо и далечно пжтуване.

Когато затихна последниятъ звънъ, отдолу долитна глъчъ и врѣва, всрѣдъ които ясно се чуваше звукътъ на ловджийскитѣ рогове, лаятъ на кучетата, прѣхтенето на камилитѣ и бумтенето на барабанитѣ. Въ сжщия мигъ се запалиха хиляди главни, и двороветѣ на всички палати се изпълниха съ сѣнки и свѣтлини. Свѣтнаха и всички прозорци на жилищата. Презъ тѣхъ ясно се виждаха сѣнкитѣ на слугитѣ, които бързаха насамъ-натамъ.

Апелий, Америкъ и Дамаскъ, който бѣ черенъ като етиопецъ, облѣкоха своитѣ намѣтала, поставиха коронитѣ си, взеха всѣки скиптѣра си и започнаха бавно и тържествено да слизатъ по стълбата на кулата. На осмия етажъ, който е посветенъ на луната, тѣ срещнаха негѣра Балабо, главниятъ ржководителъ на церемонитѣ, който носѣше, като дини въ ржцетѣ си, тритѣ кълба на властѣта. Той бѣ облѣченъ въ жълта копринена дреха, изпѣстрена съ образитѣ на баснословни животни; на кръста имаше поясъ отъ перли и голѣма дървена сабя. Той се поклони три пжти, предаде кълбата на господаритѣ и се нареди следъ тѣхъ въ шествието, което слизаше по петтѣхъ хиляди сто четиридесетъ и четири стжпала, завити на спирала, и седемтѣхъ площадки на планетитѣ, гдето слуги въ дълги дрехи кадѣха таманъ съ златни кадилници.

Когато влѣхвитѣ се явиха на главния дворъ, тълпата размаха главнитѣ и знамената и извика :